

ALTERNATÍV KÖRLEVÉL a Hamburgi Magyarok Egyesülete tagjaihoz

Visszapillantó tükörben

nézve a múltat, de benyomásainkat elemezve is arra az eredményre jutunk, hogy az **E** kocsija nagyon döcögösen haladt az elmúlt években. Vagy az út állapota volt közlekedésre alkalmatlan, vagy a kocsi leromlottsága volt messze az előírt szint alatt, vagy a vezető felejtette el tudását. Lehetséges volna, hogy most e három ok együttes hatása az **E** létét fenyegeti?

Megértjük, hogy elődeink E-ének az útja nincs már: megnyílt a határ, megszűnt az emigráció, nincs szükség hazapótlékra, „felszívódott” a régi generáció, szabad a vásár (!) odahaza, ez az irány tehát zsákutca lett. Ma már mindenki egyénileg gondoskodhat arról, hogy honismereti és anyanyelvi igényeit kielégítse – és így egyénileg viseli a felelősséget is érte. Ezt a helyzetet a történelem menete alakította, mindannyiunkat érint ugyan, de egyikünk sem okolható érte. Mi több: egyhangúlag örülünk neki, csakhát ez az elmúlás, a régi **E**-i élet fokozatos leépülése, kialvása.

Ezt, persze, lehetett késleltetni, vagy siettetni. Az események fenti, objektív oldalával szemben ez a szubjektív. Bizonyára más-más képet mutat a világ magyar egyesületeiben. Nálunk, sajnos, a száz év nem volt elég arra, hogy egy kemény mag alakuljon, melyre jövőt, megmaradást, perspektívát lehetne építeni. Ez az oldal ui. rólunk szól, vagyis az emberi tényező milyenségét mutatja, mondjuk (*egyrészt*): ez a kocsi állapota, jó- vagy - esetünkben - leromlottsága. Nemcsak a taglétszám csökkent, hanem az érdeklődés is a megmaradtakban a közös rendezvények iránt. Sajnos, az érdeklődést fenntartó, sőt ösztönző intézkedések is majdnem teljesen megszűntek. Gondolok itt főleg a negyedévi műsorok rendszertelen megjelenésére vagy éppen teljes elmaradására: ezek tölthették volna be a hajtóerő (pl. benzin) szerepét, ami nélkül - világos, ugye? - egy kocsi sem működhet. Nincs most itt értelme részletezni a mérteket, elég annyi, hogy ez a kérdés átvezet a harmadik tényező, a vezető működésének szemügyre vételéhez.

És ez a szubjektív oldal *második* fele. Szomorúan kell megállapítanunk, hogy sem a vezető (az elnök), sem a Vezetőség nem állott feladata magaslatán épp egy ilyen létfontosságú történelmi pillanatban. Említhetők megértőleg vagy elmarasztalólag egyéni életfordulatok (ilyenek a héttagú **V** négy tagját érintették; főleg a pénztáros kiesése és az elnök betegsége járt súlyosabb következménnyel), de minden irántuk való affinitásunk sem takarhatja el az egyéni felelősség(ek) kérdését. Természetesen elsősorban az elnökről (**Kulin Miklós**) és működéséről van szó. Szakszerűbben szólva: vezetési stílusáról. Ezt röviden egyszemélyi irányításnak, sőt munkának nevezhetnők. Hogy ez az ő felfogását tükrözi vissza inkább, vagy a többiek közömbösségét, azt most már hiába kutatnók. Hogy a műsorkészítésben egyedül maradt, mert nem támogatta a többi **V**-i tag, vagy egyedül *akart* maradni, mert *nem merte* (!) e „bonyolult” (!!) munkát másra bízni, ez sem érdekes már, annál inkább a tanulsága. És az is, hogy egyik változatot sem tudjuk a javára írni. Az viszont mindenki számára világos mindebből, hogy éppen az együttműködés hiánya miatt nem történt semmi olyasmi, amit utódnevelésnek nevezhetnénk. A **V** lemond, az elnök eltávozik és nincs senki, aki az apró, belső, kulisszatitokszerű fogásokkal tisztában volna. Még az is kérdés, feláll-e egy akár kisebb létszámú **V** (mert minek hét ember?). Ezen is múlik viszont az **E** jövője.

Egyetlen pozitív folt a jelen sivárságában: a gyermekrendezvények látogatottsága. Örvedetes jelenség, hogy fiatal anyák és apák anyanyelvü(n)k továbbadását fontosnak tartják, s időt áldoznak az összejövetelekre. Talán ebből a magból lesz egyszer az a hajtás, amelyik az **E**-et tetszhalott álmából felébreszti. Adják az istenek, hogy úgy legyen.

Néhány vázaltszerű (tegnapi és mai) gondolat az E eddigi és jövőbeni működéséről :

A tegnapi: a műsor kérdése. A műsor kérdése az, hogy állandóan kérdés, van-e műsor. Mert nem kapjuk meg időben és egészben, csak részenként. Tiszta szalámitaktika. Holnap ezt meg ezt eszitek. Utána meglátjuk. Aztán megint egy szelet: egy-két hét terve felbukkan, de azt sosem tudjuk, mi lesz egy hónap múlva. Holott ezerszer letárgyaltuk, hogy negyedévekre előre kell kihirdetni a meglevő adatokat, s csak a később befutókat *e-mail*ben tudatni. Ez az előre ki- és beszámíthatatlan információkezelés viszont katasztrofális dolog, mert leszoktat az E-be járásról. Mert egy kihirdetett program nem csupán a várható történendők rideg jegyzéke, hanem egy közösség egyesületként működő létformájának a bizonyítéka, az élet jele is. Ha van. (Így tehát nem szabad csinálni!!!)

A jövő érdekében ezért azt kell ma tudatosítanunk, hogy az egyesületi élet **csapatmunkán** alapszik, az pedig föltételezi a sorból - bármilyen okból - kidőlt (baj)társ helyére állást a közös cél elérése érdekében. Ez a minimum, ha egyesületesdit akarunk játszani. Ezzel pedig az jár, hogy legalább az a pár ember, akiket együtt V-nek nevezünk, be legyen avatva a teendők elvégzésének a hogyanjába, s azt gyakorolják is. Ennyi tanulságot le kell vonnunk az elmúlt évek tapasztalataiból.

Összegezőképp az elmúlt pár évről azt mondhatjuk, hogy **a most leköszönő vezetés időszak**a egy nagy reményekkel és sok jószándékkal induló újrakezdés tehetetlenségben való kifulladásának szomorú látványa volt. Mindebben főleg egy téves vezetési koncepció bosszulta meg magát: a mindent egyedül csinálni akarásé. Persze a csak ritkán ott levő, a helyzetet segíteni alig próbáló vezetőségi tagok passzív aszisztálása mellett. Az elnök ugyan arra hivatkozik, hogy ő mindenütt jelen volt (amíg egészségi állapota engedte), sőt, neki anyagi ráfordításokba is került az E, mert rendezett pénzügyi helyzet (pozitív kontóállás) híján sokszor saját maga állta a költségeket. (Így a „beszámoló”-ban a választási gyűlésen.) Ezzel viszont - még ha együttérzünk is vele - valójában önmaga ellen érvelt, mert az ő dolga az E összefogása és irányítása lett volna (beleértve a pénztárosi teendőket is!), nem a mindenütt való személyes jelenlét. Tanulságos negatív példa a fenti tételre: csapatmunka nélkül nem megy. (A korábbi, Szily-féle V-ben ilyesmi még volt! Persze, egy igencsak dolgozó titkárral, akit Kulin Miklósnak hívtak.). Sajnos az emberi emlékezés véges és szelektív volta miatt főleg ez a káoszba torkolló vég fog bennünk megmaradni, holott voltak jóemlékezetre méltó, sikeres rendezvények is a Kulin-korszak idején (előadások, népzenei és -tánc estek, a magyar történelmi sorozat, évfordulós és más - pl. karácsonyi, újévi - összejövetelek stb.). Ezért hát búcsúzzunk köszönettel **is** a tényleg végzett munkáért a távozó V egészétől.

Szembe kell viszont néznünk azzal, hogy ez a változás teljesen **előkészületlenül** talál egy amúgy is szétesőben levő embercsoportot. (Részben pont a már többször említett ok: a mind rendszertelenebb módon kiküldött értesítések miatt szétesőben.) És azzal is, hogy betegség meg egyéb problémák okozhatják egyetlen vagy akár több V-i tag kiesését vagy motiváltságának csökkenését, de nem egy működő testület egészének csődjét. Sajnos, több, ezt tematizáló **AK** is csak fogalmazvány maradt, olyan erős javulási ígéretek hangzottak el többször is. Persze, végül tényleges javulás nélkül.

Most a feladat tehát az, hogy a megmaradt tagokkal és új V-gel az E romjain egy **újabb újrakezdést**, mintegy felélesztési kísérletet, életmentést indukáljunk. Ha létezni akarunk, cselekednünk kell. Azaz hogy: akiben van fiatalság és jövőbe tekintés meg hit abban, hogy egy száz éves - akármilyen - múltat nem illik cserben hagyni, azoknak kell cselekedniök. Mert az E vagy a fiataloké lesz, vagy nem lesz. Alulírott, a magam részéről az eddigiekhez híven továbbra is teszem, amit eddig. És a tízéves, kamaszkorához közeledő **AK** is. Ha még szükség lesz ránk.

Tisztelettel,
Horváth Tibor

P.S. Az új V-ről most hallgassunk, adjuk meg neki a minden újnak kijáró 100 napos türelmi időt.